

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-130/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, koje zastupa temeljem generalne punomoći broj: , protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Virovitice, koju zastupa gradonačelnik Ivica Kirin, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanje potvrde o pravu puta, na sjednici vijeća održanoj 6. rujna 2017.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se usvaja i sudi:

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/335, urbroj: 376-10-17-8 od 17. svibnja 2017.

II. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika, u postupku pokrenutom na zahtjev zainteresirane osobe, utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama te se utvrđuje visina naknade za pravo puta na tim česticama u iznosu od 712.131,55 kn godišnje i nalaže se tužitelju da utvrđenu godišnju naknadu uplati u roku od 30 dana od zaprimanja tog rješenja te mu se nalaže da tuženiku u roku od 30 dana dostavi dokaz o izvršenoj uplati.

Tužitelj je protiv ovog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga, a prvenstveno ističe da je između zainteresirane osobe i tužitelja sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama klasa: 940-01/09-01/17, urbroj: 2189/01-07/1-09-7 kojim su ugovorne strane dogovorile načine i uvjete korištenja javnih površina temeljem prava služnosti, a u svrhu gradnje, polaganja, održavanja, razvoja i korištenja EKI tužitelja. Ističe da je sukladno odredbi članka 5. stavka 3. tog Ugovora zainteresirana osoba tužitelju 3. veljače 2017. ispostavila račun na ime naknade za služnost puta za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2017. koji račun je tužitelj uredno podmirio. Uz tužbu dostavlja preslike navedenog ugovora, ispostavljenog računa broj 17/01 i potvrde o izvršenom plaćanju. Ostali tužbeni navodi nisu od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora zbog čega se posebno ne navode. Tužitelj predlaže da Sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) da dostave odgovor, odnosno očitovanje na navode tužbe.

Tuženik se u odgovoru na tužbu detaljno očitovao na sve navode tužbe, a u odnosu na prigovore koji se odnose na postojanje ugovora o služnosti ističe kako tužitelj u tijeku cijelog postupka niti jednom nije prigovorio postojanju važećeg ugovora o služnosti s podnositeljem zahtjeva. Stoga smatra evidentnom namjeru tužitelja da izbjegava svoje obveze i zadrži stanje kojim na bilo koji način izbjegava plaćanje naknade za korištenje predmetnih nekretnina. Smatra da tužitelj u svom postupanju ide toliko daleko da je čak spreman namjerno prešutjeti ugovorno uređene odnose s podnositeljem zahtjeva te voditi drugi postupak oko iste problematike što prema zaključku tuženika svjedoči o nepostojanju dobre vjere tužitelja koji nastoji uživati pravo na tuđem vlasništvu ne priznajući postojanje ikakvih obveza. Ostali dijelovi odgovora na tužbu ispušteni su jer nisu od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora. Tuženik smatra da je osporeno rješenje zakonito i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba također je dostavila detaljno očitovanje na tužbene navode u kojem iznosi svoje stajalište u pogledu mogućnosti utvrđivanja vlasništva pojedine nekretnine. U odnosu na ugovor sklopljen sa tužiteljem navodi da je taj ugovor bio na snazi i proizvodio pravne učinke do 17. svibnja 2017. kada je doneseno rješenje tuženika. Također navodi da je tužitelj od lipnja 2009. uredno isplaćivao naknadu za sva zemljišta naznačena u točki 1. izreke rješenja tuženika. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Odredbom članka 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12. 80/13. i 71/14.) uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta. Prema odredbi stavka 1. tog članka Zakona smatra se da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama u vlasništvu, između ostalog i jedinica lokalne i područne samouprave u kojem slučaju tuženik izdaje potvrdu o pravu puta u skladu s Pravilnikom o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11. i 151/14.).

Odredbom stavka 4. ovog Zakona propisano je da je infrastrukturi operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturu operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, a temeljem stavka 6. istog članka Zakona može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koje je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

U slučajevima kada upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine pred tuženikom pokrene postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu, prema odredbi članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11. i 151/14.) ima pravo odabrati hoće li se visine naknade za pravo puta odrediti prema vrstama nekretnine ili u prosječnom iznosu naknade.

Iz navedenih odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta proizlazi da pravo puta infrastrukturnog operatora postoji ukoliko ispunjava zakonom propisane pretpostavke (članak 28. stavak 1. Zakona), a obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknade za pravo puta može biti riješena između infrastrukturnog operatora i upravitelja

općeg dobra mimo instituta prava puta u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta.

U konkretnom slučaju nije sporno da su tužitelj i zainteresirana osoba Grad Virovitica sklopili ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama kojim su ugovorile naknadu koju je tužitelj dužan plaćati za korištenje prava puta, a također nije sporno da je tužitelj ovu obvezu uredno izvršavao.

Iz podataka spisa predmeta također nesporno proizlazi da tuženik nije bio upoznat sa činjenicom da su tužitelj i zainteresirana osoba međusobna prava i obveze riješili sklapanjem ugovora. Tužitelj u provedenom postupku nije utvrđivao postoji li sklopljeni ugovor, a ovu okolnost nije niti bio dužan utvrđivati s obzirom da je zainteresirana osoba podnijela zahtjev u smislu odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, čime je učinila vjerojatnim da sa tužiteljem nema uređene međusobna prava i obveze. Podnošenje ovog zahtjeva, uz prešućivanje činjenice da su odnosi tužitelja i zainteresirane osobe ugovorno uređeni, a naročito podnošenje zahtjeva prije raskida sklopljenog ugovora upućuje na zaključak prema kojem u postupanju zainteresirane osobe ne postoji dobra vjera. Naime, tužitelj je zainteresiranoj osobi temeljem sklopljenog ugovora uredno isplaćivao naknadu za korištenje prava puta od 2009. godine, a to je učinio i temeljem ispostavljenog računa za 2017. godinu. Temeljem rješenja tuženika tužitelju je utvrđena obveza plaćanja iste naknade također za 2017. godinu.

Kako su odnosi infrastrukturnog operatora, odnosno tužitelja i upravitelja općeg dobra, odnosno zainteresirane osobe bili uređeni sklopljenim ugovorom to prije no što je ovaj ugovor raskinut nije bilo mjesta da ove odnose u istoj pravnoj stvari rješava tuženik donošenjem rješenja sukladno odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama.

Iz navedenih razloga Sud je utvrdio da su rješenjem tuženika povrijeđene odredbe materijalnog propisa zbog čega je tužbeni zahtjev uvažio i rješenje tuženika poništio.

Odluka pod točkom I. presude temelji se na odredbi članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima dok je odluka pod točkom II. utemeljena na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 6. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpisatka - ovlaštenu službenik

REPUBLIKA HRVATSKA	
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA	
ZA MREŽNE DJELATNOSTI	
Primljeno:	27.11.2017. 11:28:02
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/17-01/87	-04
Urudžbeni broj:	Pril. Vrij.
437-17-3	spis 0

